

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13895/2023
16.10.2025. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордан Медаковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 313/23 од 14.02.2023. године, у седници одржаној 16.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 313/23 од 14.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 313/23 од 14.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 580/22 од 08.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 130.000,00 динара и то: по основу претрпљених физичких болова 70.000,00 динара, по основу претрпљеног страха 60.000,00 динара, а све са затезном каматом почев од пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле преко укупно досуђеног износа од 130.000,00 динара па до укупно траженог износа од 280.000,00 динара, за још 150.000,00 динара, и то: на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени физички бол преко досуђеног износа од 70.000,00 динара па до траженог износа од 100.000,00 динара, а за још 30.000,00 динара, на име претрпљеног страха преко досуђеног износа од 60.000,00 динара па до траженог износа од 100.000,00 динара, а за још 40.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа износ од 80.000,00 динара са затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили исплати 149.066,00 динара на име накнаде парничних трошкова са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за исплату затезне камате на износ парничних трошкова за период од дана пресуђења до дана извршности.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 313/23 од 14.02.2023. године, жалба туженог је одбијена као неоснована, па је првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиљи на име претрпљених физичких болова и страха, а нижестепеним пресудама је тужбени захтев тужиље делимично усвојен у смислу члана 153, 154 и 200 ЗОО, а делимично одбијен као превисоко постављен. Побијана пресуда донета је применом одговарајућих одредаба закона, а постојање различитих одлука у предметима са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари (постојање грађанскоправне одговорности туженог у ситуацији када је исти ослобођен кривичноправне одговорности), не значи нужно постојање неуједначене судске праксе јер одлука у таквим парницама, имајући у виду да је грађанскоправна одговорност шира од кривичноправне одговорности, зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају. Због тога Врховни суд је оценио да у конкретном случају није потребно одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, па је одлучено као у ставу првом изреке у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде нематеријалне штете тужиља је поднела 26.01.2018. године, а вредност предмета спора је 130.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**